

ΜΙΑ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΩΝ ΕΞΕΧΟΝΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ κ. κ. ΓΕΩΡΓ. Δ. ΡΑΛΛΗΣ, ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΡΥΠΑΡΗΣ ΚΑΙ Η κ. ΑΝΝΑ ΣΥΝΑΔΙΟΥ (ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΟΥ)

Ο κ. Γ. Ράλλης υπερασπιστής της θύρισης της Ελλάδος. Μία μονομαχία που δεν έγινε. Μία θορυβώδης διαδήλωση στις Αθήνας. Το βαρλεότο που τρομοκρατεί τους βουλευτές. Ο Θεοτόκης μαινεται! Το πρώτον ποίημα του κ. Γρυπάρη. «Η Αραχνοσφαιρομαχία». Αι σφαγαί των Αρμενίων στην Πόλη. Ο κ. Γρυπάρης εις κίνδυνον. Πώς τον έσωσαν στέος δρήμευς Τουρκοί ροπαλοφόροι. Και πώς εσώθη. Μία συγκέντρωσις στής δίδως Άννας Γαβριηλίδου. Όπου ε άειμνηστος Γαβριηλίδης... δέν γνωρίζει τό σπίτι του!... κ. τ. λ. κ. τ. λ.

Ο κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ Δ. ΡΑΛΛΗΣ

Ο πολιτευτής κ. Γ. Δ. Ράλλης υίός του άλημονήτου Δημ. Ράλλη, του λευού πατριώτου πολιτικού είχε την χαλούνην νά μες διηγηθή δύο χαρακτηριστικάτα ανέκδοτα της ζωής του.

Τό πρώτον του συνέβη στην Λειψία όπου εξήτησε νά μονομαχήση με τον Γερμανόν δημοσιογράφον Γκράουνταφ, δστις εις ένα άρθρον του εξήβρισε χυδαίως την Ελλάδα. Ο Γκράουνταφ όμως ήρηνηθή να μονομαχήση ειπών στους μάρτυρας του κ. Ράλλη, κ. κ. Παπούλιαν νύν καθηγ. του Πανεπιστημίου και Πετράκον πρόην βουλευτήν, ότι άν έμονομαχούσε με τους ύπηκόους όλων των κρατών που είχε θίξει ως δημοσιογράφος, θα είχε φονευθή μέχρι της στιγμής έκεινης... έκαιοντάκις!... Έννοείται όμως ότι και συγκώμη η εξήτησε διά τό άρθρον του ο Γερμανός ύβριστής...

— Δίγους μήνας πρό της επανάστάσεως του Γουδιού, επί Κυβερνήσεως Θεοτόκη, συνεχίζει ο κ. Ράλλης, είχα τεθή επί κεφαλής μεγάλης διαδηλώσεως, η οποία άφου παρήλασε διά των κεντρικών δρόμων εστάθμευσε κάτω των γραφείων της «Αστραπής» από του έξώστου της οποίας ώμίλησα στους διαδηλωτάς έναντίον της τότε κυβερνήσεως. Επί κεφαλής της διαδηλώσεως εύρισκετο και ο Σηπιακόπουλος, γνωστός παλληκαράς της εποχής έκεινης, έπονομαζόμενος «Αττικάρχη». Όταν η διαδήλωση περιούσε μπρός στην Βουλή, είπα στον Αττικάρχη—ο οποίος σκοτώθηκε στα νοεμβριανά σε μία συμπλοκή με τους Γάλλους— νά ρίξη ένα βαρλεότο στα παράθυρα του κοινοβουλίου. Ο Αττικάρχης ύπάκουσε και τό βαρλεότο έσπασε ένα τζάμι της Βουλής κ' έπεσε μέσα στην αίθουσα! Οι πατέρες Άναστατά θηκαν τότε και τό έβαλαν στα πόδια! Άνομίζον πως έπρόκειτο νά τιναχθή η Βουλή στον άέρα και έτρομοκρατήθησαν. Ο κ. Θεοτόκης διετάξε τότε νά μάς διαλύσουν και μία λίη λιπικού έκαμε έλέκαιν έναντίον μας. Επίσης συνελήφθησαν δώδεκα περίου διαδηλωτάι, μεταξύ των οποίων ο κ. Γιολλάσης, ο Σηπιακόπουλος. Αι συλληφεις όμως αύται δέν Ικανοποίησαν τον κ. Θεοτόκη, ο οποίος διετάξε τον τότε Εισαγγελέα Έφετών κ. Τσελον να συλλάβη και έμένα ως πρωταίτιον των σκηνών. Ο κ. Τσελος όμως δέν ένήργησε την σύλληψήν μου, καθ' ότι ήμην δικηγόρος, άν και τον παρότρυνε πρός τούτο ο πατήρ μου, ο οποίος είχαν έναντίον μου και τον όποιον έκαμα αρκετάς ημέρας ν' άντικρύσω...

Ο κ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΡΥΠΑΡΗΣ

Ο ποιητής κ. Ι. Γρυπάρης μάς άφηγηθή τό εξής περι τό ποιητικό του νρεμπόντε και των μεγαλειώτων κίνδυνων που άντίκρουσε στην ζωή του:

— Η «Αραχνοσφαιρομαχία» εννε τό πρώτο μου ποιητικό έργο! Τό έγραφα, όταν είμουν άκόμη μαθητής στη Μεγάλη του Γένους Σχολή της Κων/λεως. Ήταν καθόσον ένθυμούμαι ένα έπικό ποίημα με μέρη σατυρικά και λυρικά, γραμμένο δε, πράγμα περίεργον, στην δημοτική. Λέγω περίεργον διότι δέν είχα άκομη είδησι του γλωσσικού άγώνος και της καλλιτεχνικής αξίας της δημοτικής, τό έγραφα δε μέσα εις την φωληρά του λογισιαστικού, στην ύπεραρτικίζουσαν Μεγάλην του Γένους Σχολήν. Φοιτητής της φιλολογίας άργότερα έπειτα μία ποιητική συλλογή «Τά Δειλιανά» στον Φιλαδέλφειο διαγωνισμό, με τό ψευδώνυμο Άρτεμιογιάννης. Εις τους φιλολογικούς κύκλους έβγα έν γνωστός όταν έδημοσίευσε η «Εστία» με σχετικόν άρθρον του κ. Ξενοπούλου, μερικά από τά δεκαπεντασύλλαβα μου σοννέτα—τά όποια έστειλα από την Πόλη.

Όταν ήλθα στας Αθήνας εξέφρασα την έπιθυμία νά γνωρίσω μεταξύ των άλλων και τον Παλαμά. Ήταν η εποχή που έγινοντο στο σπίτι του συγχής φιλολογικός συγκεντρώσεως και ο Ξενοπούλος ανέλαβε νά με εισαγάγη, αλλά υπό έν όρον—νά με παρουσιάση ως Υπερίδην. Ο Υπερίδης ήταν Σμυρναίος καθαρευουσιάνος ποιητής ο οποίος έγραφε μαχοσκειλή και αρκετά κωμικά ποιήματα.

— Σου έφερα νά γνωρίσης, είπε ο Ξενοπούλος, μόλις έμπήκαμε στο σαλόνι του Παλαμά τον κ. Υπερίδην...

Έγώ συνεχίζον στην φάρσα ειπήρα τό κατάλληλο ύφος και άρεκετή ώρα ύποκρίθηκα τον Υπερίδην. Έξαφνα όμως δέν έκρατηθή-

καμε πιά και εσκάσαμε στα γέλια.

— Δέν εννε ο Υπερίδης, είπε τότε ο Ξενοπούλος στον Παλαμά, άλλ' ο κ. Γρυπάρης που ήθε προχθές από την Πόλη.

Ο Παλαμάς ήτο θυρωμένος.

— Μά βρε άδερφέ, έλεγε στον Ξενοπούλο, μου κατέστρεψες την χαρά της πρώτης έντυπωσεως...

***

— Στας Αθήνας, συνεχίζει ο ποιητής ήθημε οικογενειακώς, τό 1897, όλίγον μετά τάς σφαγάς των Αρμενίων. Όταν τις θυμώμαι, τις σφαγάς μου παγώνει τό αίμα γιατί όλίγον έλειψε νά χάσω την ζωή μου.

Τό πρώτο έπεισόδιο κατά τάς σφαγάς αύτάς μου συνέβη την ήμέραν που άρχισαν και τό άλλο την έπομένην.

Η λύσσα των Τουρκων έστρέφετο τότε άποκλειστικώς κατά των Αρμενίων, οι όποιοι είχαν οργανώσει επαναστάσιαν καταπι-

γείσαν κατά των φεικτότερον τρόπον άμα τη έκρήξει της. Τους Έλληνας δέν τους έπειραζαν καθόλου και γ' αύτό πολλοί από ήμάς έκνυλοφρούσαμε έλεύθερα στους δρόμους. Μεταξύ αυτών είμουν και έγώ. Θυμώμαι ότι έπήγαινα με τον φίλο μου Κυριακίδη στον Γαλατά όπου εύρίσκοντο τά γραφεία της «Φιλολογικής Ήχους» του περιοδικού εις τό όποιον έδημοσίευσα τους πρώτους μου στίχους. Στο δρόμο έβλέπαμε έαπλωμένα άπειρα πτώματα Αρμενίων. Έσφαγήσαν πλέον των 12 χιλιάδων!

Έβαδίζαμε λοιπόν έγώ και ο Κυριακίδης πρός τά γραφεία της «Φιλολογικής Ήχους». Όταν εφθάσαμε έγώ μόν μπηκα εις τά γραφεία, ο δε Κυριακίδης έξηκολούθησε τον δρόμον του, μη φανατζόμενος τί του έπεφύλασε η μοίρα. Όλίγα βήματα παρακάτω μερικοί Τουρκοί έκλαβόντες αυτών δι' Αρμενίων του έπετετήθησαν και τον εσκότωσαν! Έάν ήμουν μαζί του σίγουρα θα εσκότωναν κ' έμένα.

Τό τρομερότερο όμως περιστατικό μου συνέβη την άλλη ήμέρα, Την φοράν αύτή έγλύτωσα άσφαλώς ως έκ θαύματος. Ήταν όνημε της Παναγίδς και έπήγαινα ως έπισκεφθώ τον πατέρα του άδελφικού μου φίλου Φαληρέως, ο οποίος έώρταζε τά γενεθλιά του. Ο πατήρ Φαληρέως, ήτο άρχιατρος του τουρκικού στρατού, γνωστός ως Φαλέρ-Μπέης, ο δε γίός του, με τον όποιον εξέδειδα την «Φιλολογικήν Ήχον» υπάλληλος στο ύπουργείο των έξωτερικών. Η οικογένεια του Φαληρέως κατοικούσε στο Σκουτάρι, τον γνωστό χωριό του Βοσπόρου. Για νά πάω εκεί έπρεπε νά πάρω τό βαποράκι της συγκοινωνίας. Όταν εφθασα εις την προκυμαία του Γαλατά, είδα ότι δέν ύπήρχε κανεις εύρωπατος. Τό πράγμα μου έκανε έντύπωνιν, έπιασα όμως νά τό σκέπτομαι από την στιγμή που άρχισε τό ταξείδι. Βρισκόμουν στο κατάστρωμα όταν άίφνης βλέπω νά προβάλλουν από τό έσωτερικόν του πλοιαρίου μερικοί Τουρκοί ροπαλοφόροι, νά με προσβλέπουν άγρίως νά αισιμιούδην. Κατάλαβα άμέσως τους σκοπούς τον και άσυνείδητος έκανα ένα βήμα πρός την άκρα του πλοίου, για νά πάσω στην θάλασσα και νά σωθώ.

Άλλ' έν τω μεταξύ οι ροπαλοφόροι με περιεκύκλωσαν. Ήμουν χαμένος. Άιφνης όμως για καλή μου δύχη, ένασχόταξ με φυσιογνωμία ταυταρική, επενέβη, δήμησε στους ροπαλοφόρους, τους εξήγησε ότι είμαι Έλλην (έγώ έννώνριζα πολύ όλίγα τουρκικά) και κατώρθεως νά τους κατευνάση. Ο κίνδυνος όμως δέν είχε παρέλθει. Όταν έβγήκαμε εις τό Σκουτάρι μου έπετετήθησαν οι ροπαλοφόροι, μ' έρριξαν καταγής και άρχισαν νά με σέρνον στην γη!... Την φοράν αύτην πλέον δέν ύπήρχε έλλίς σωτηρίας. Είπα «τετέλεστα!» και έπερίμενα τό μοιρατόν. Έξακολουθούσντες νά με σέρνον οι Τουρκοί με ήγγαν σε κάλιο εκεί κοντά εύρισκόμενο άστυνομικό τμήμα. Όταν είδα τον άστυνόμο, άνηρωσο κάπως μορφωμένο, όχι μόνον άνέκτησα τό θάρρος μου, αλλά και άρχισα νά κάνω τον άγριο εφώνασα, ήπειλήσα, διεμαρτυρήθην. Ο άστυνόμος με άφήκε έλεύθερον. Δώρον δώρον όμως... Διότι μόλις έβγήκα από τό τμήμα όπου διά νά φοβίσω τον άστυνόμο του είπα ότι είμαι γνωστός του Φαλέρ Μπέη, και πηγαινω στο σπίτι του, ο δ' οχλος με πήρε τό κατοπιν.

Ήθελαν νά Ιδουην άν πράγματι έπήγαινα στον Φαληρέως. Επί είκασι λεπτά, όσο διήρκεσε η μετάβασις μου από τό τμήμα στο σπίτι του Φαληρέως, ένα πλήθος Τουρκου έτρεχαν πίσω από τό άμάξι του όποιου έπέβαινα. Όταν τέλος έπληθισα στο σπίτι του

Ο κ. Γ. Δ. Ράλλης

Ο κ. Ιωάννης Γρυπάρης

Η κ. Άννα Συναδιού (Γαβριηλίδου)

Φαληρέας, είδα ότι ο γέρος εκάθητο στο μπαλκόνι. Άμέσως άρχισα να φωνάζω και του ξέγησα τι είχε συμβεί. Ο γέρο-Φαληρέας έφύρεσε τότε την στρατιωτική του στολή, έβγήκε στο δρόμο και έβρισε με τās βαρυτέρας ύβρεις (ήτο διάσημος βομολόγος) το θρασύδειλον και τρέμον άπέναντι των ισχυρών πλήθος, τó όποιον χωρίς να είπῃ λέξιν έσκορπίσθη παράντα.

Στου Φαληρέας έμεινα δύο ήμέρες και μόνον άφου ήσύχασαν έντελώς τὰ πράγματα έπέστρεψα στην Πόλι σώως και άβλαβής αυτή την φορά.

H κ. ANNA ΣΥΝΑΔΙΝΟΥ

Η λογία συνεργάτις μας κ. Άννα Συναδινού (Mortain) κόρη του άειμνήστου Βλάση Γαβριηλίδη, μās άπέστειλε τὰ κάτωθι ανέκδοτά της :

— Όταν είμουν 15 χρονών, έφιλοδόξησα να δώσω τó πρώτο άπρεμνίτí στο σπίτι μας. Μό ό πατέρας μου ήταν άνένδοτος :

— Τί άνοησίς είνε αυτές και τί μαϊμουδιμοί ! μου είπε.

— Ένόσω τόσα φιλικά σπítια με καλούν στις συγκεντρώσεις των, του είπα, πρέπει, τέλος πάντων, να τους τó ανταποδώσω αυτό.

— Μάζεψέ τους όλους μαζί σ' ένα ζαχαροπλαστείο και δόστους γλυκά ως πού να σκάσουν ! μου άπήντησε ό πατέρας μου. Έτσι θά έχης όφελος τó θέαμα !

Έμένα όμως μου κόλλησε ή ιδέα ότι πρέπει να γίνῃ ή συγκέντρωσις στο σπίτι και μιά μέρα πού είταν ό πατέρας στα κέφια του, τόν παρεκάλεσα να μου στείλῃ λίγα γλυκά άτ' έξω.

Έν τῷ μεταξυ είχα καταστρώσει τó σχέδιό μου. Είχα προσκαλέσει περί τις είκοσι φίλες μου, μερικές μάλιστα τις έπιφόρτισα να φέρουν και τους άδελφούς τους, για να κάνανε και κανένα γυράκι. Σκέφθηκα ότι με τις λίγες αυτές θά ξεπερδευα και με τις πολλές, μιά και δέν ύπηρχε έλλipsis να ένδωση ποτέ ό πατέρας να έλθουν όλες. Τους είχα ύποσχεθεί χορό, άν και πιάνο... δέν είχαμε στο σπίτι. Μεταφέραμε όμως τó πιάνο μās γειτόνισσας μόλις έφυγε ό πατέρας. Έτσι έγινε ή συγκέντρωσις... Τό άπρεμνίτí έπραγματοποιήθη. Κατά τās 8 ώμας, όταν ή ζωηρότης είχε φθάσει στο ζενίθ, θυμήθηκα ότι πρόκειται να γυρίσει σπίτι ό πατέρας. Η καρδιά μου άρχισε να χτυπά ή τότε... ραταπλάν. Πώς θά ξεπερδευα !

Άρχισα λοιπόν να τρέχω στην μιά και στην άλλην φιλενάδα μου νευρική. Έκείνη πού έπαιζε πιάνο, την ρωτίσασα και την ξαναρωτίσασα :

— Μήπως κουράστηκες ; Δεν τó άφήνεις ;

Έξαφνα καθώς βρισκόμουν στο παράθυρο, άκουσα τó βάδισμα του πατέρα και τó κεφάλι του τραγουδι. Ο πατέρας μου πλυσίωσε στην πόρτα, έκαμε ν' άνοιξη κι' έξαφνα στάθηκε εκκληκτός ακούγοντας τους ήχους του πιάνου. Παιζόταν αυτή τῃ στιγμή μιά θορυβωδεστάτη και ήρωϊκή πόλκα ! Ο πατέρας είδε την φωτοχυσία, άκουσε τó σύρσιμο τόσων ποδιών, τις μελωδίες και μουρμούρισε :

— Τί διάβολο... Λάθος θά έκανα στο σπίτι !...

Έλα όμως πάλιν πού δέν ήταν δυνατόν αυτό. Τó σπίτι ήταν τó ίδιο, τó δικό του.

Δέν άγρησε λοιπόν να ξαναγυρίσει. Αυτή τῃ φορά χωρίς κανένα διαταγή άνέβηκε γρήγορα-γρήγορα την σκάλα. Έγω καρφάθηκα στην θεία μου, γιατί είξερνα τι θά έπακολουθήσει... Ο πατέρας μόλις μπήκε στο άντρε και είδε τέτοιο κοριτσομάζωμα, σούφρωσε τὰ φρύδια του και φώναξε με θυμό :

— Να διαλυθήτε σ' ένα λεπτό !...

Έπειτα χωρίς να πῃ λέξι, αφήνοντας τις φίλες μου τρωμαγμένες, ανέβηκε προς την κρεββατοκάμαρά του τραγουδώντας :

— «Γκόου του δη νταϊή βίλ...».

Τό τί έπικολούθησε είνε άπερίγραπτο. Η φίλες μου τώβαλαν στα πόδια τρομοκρατημένες, όπως όπως, σάν βρεγμένες γάτες !...

Η κ. Συναδινού μās διηγείτí προσέτι, πώς μ' ένα της χρονογραφηματάκι της κατώρθωσε να κάμῃ τόν άειμνήστον πατέρα της να έπιστρέψῃ σπίτι του, τó όποιον είχεν έγκαταλείψει μετά τόν θάνατον της μητέρας του, μη μπορώντας να ζῇ μέσα στο περιβάλλον πουζισεν εκείνη πού ύπερηγάπησε, πού έλάτρευσε πραγματικά και πού του τῃν ύπενθύμιζε τó ναθετί εκεί μέσα ..

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Όμιλούν οι κ. κ. Α. Αγγελόπουλος, Δ. Καμπουρόγλους και Δημ. Μητρόπουλος. Πώς ο κ. Αγγελόπουλος είχε προβλέψει την καταστροφή του 97. Ένα άρθρον κατά του Γεωργίου του Α'. Είς τās φυλακάς. «Νά καθῆς μωρή... Π α λ ι γ γ ε ν ε σ ι α !...». Ο κ. Καμπουρόγλους και ή ποιήσις. Πώς έβραβεύθη... χωρίς να τó περιμένῃ ! Δαφνοστεφανωμένος και... σπικωτές μεταφέρειται οίκαδε ! Ο κ. Μητρόπουλος στα καταγύγια του Άμβούργου. Πώς τους έληστευσαν και πού τους επέταξαν !... Η γνωριμία του με την αδελφήν του Νίτσε, κ. τ. λ. κ. τ. λ.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Ο ΟΡΚΟΣ ΤΗΣ ΝΟΡΑΣ

Του Sir Walter Scott

Είπεν ή Νόρα ή άμορφη, ή Νόρα ή Σκωτσέζα :
— Ο γυιός του Κόντε άντρας μου ποτέ δέ θά να γίνῃ.
Ψυχῇ στὸν κόσμο ζωντανῇ καρμιά κι' άν μη άπομεινῃ,
έγω κι' αὐτὸς άν μείνωμε μονάχοι μέσ' στην πλάσι,
όλο τῆς γῆς τὸ μάλαμμα, τὰ ρούχα, τὰ διαμάντια,
όλες τις χώρες, τὰ χωριά, τὰ δάση, τὰ τοιφλίκια,
όλα τὸν κόσμο τ' αγαθὰ κι' άν ήθελε μου τάξει,
τὸν γυιό του Κόντε γι' άντρα μου ποτέ δέν θά τὸν πάρω.

Ο γέρο-Γάλλος γέλασε, ό γέρο-Γάλλος είπε :
— Εβκολα κάνουν και πασιὸν ή φλογερὸς τὸς όρκους.
Βλέπεις εκείνες τις κορφές ; Λογιὸν-λογιὸν λουλούδια
ἀρχίζουσε ν' ανθίζουσε και να μοσχοβολούνε
μὰ δέν θ' άγρησῃ ή παγωνιά μιά νύχτα νὰ τὰ κἀψῃ
και θά χαθούν ή άμορφες άπ' τὰ βαθειά λαγκάδια.
Μὰ πρὶν χαθούν τὰ λούλουδα, πρὶν πέσουν μαραμμένα,
τὸν γυιό του Κόντε ταίρι της ό Νόρα θέ να κἀνῃ.

— Μπορεῖ ό κόκκος τὰ νερά τῆς λίμνης του ν' άψησῃ,
και τὴν φωλιά του στὰ βουνά σάν τὸν άπὸτ να κἀνῃ,
οἱ ποταμοί στις μάννες τους μοροϋνε να γυρίσουν,
να ξεκινήσουν τὰ βουνά να πάνε τῶνα σ' άλλο,
μοροϋνε κ' οἱ Σκωτσέζοι μας μέσ' τὸν βρασιὸ τῆς μάχης
να φοβηθούνε τὸν έχθρὸ και σάν δειλοὶ να φύγουν,
μὰ, κι' άν γινότανε όλα αὐτὰ τὰ θάματα μιά μέρα,
τὸν γυιό του Κόντε άνδρα της ή Νόρα δέν θά κἀνῃ !

Στὸν ίσκιό των νερόκρινων, στην άκρη τῆς λίμνης
άκμα ό κόκκος αγαπὰ να κἀνῃ τὴν φωλιά του
στέκονται άκμα τὰ βουνά στην ίδια πάντα θέσι
και πάντα στὸν καθόφορο οἱ ποταμοὶ κολούνε
Σκωτσέζος δέν εβρέθηκε στὸν πόλεμο κανένας
να φοβηθῇ και στὸν έχθρὸ τὴν αὐτὴν να γυρίσῃ
μὰ τὴν καρδιά της έχασε, νικηθῆκεν ή Νόρα :
τὸν γυιό του Κόντε αγαπῶσε και άντρα της τὸν πῆρε.

Ο ΙΣΚΙΟΣ ΤΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Του B. Jonson

Κυνήπησε τὸν ίσκιό σου και τρέχα να τὸν πιάσῃς
ποτέ δέν θά τὸν φτάσῃς
γύρισε πίσω κι' άς τονε : θέ να σὲ κυνηγᾷ,
κι' άν τρέχῃς σάν τὴν άστραπή, κι' άν περπατᾷς οϊγά-οϊγά.
Πές στην γυναίκα πὼς γι' αὐτὴν μαραίνεται ή καρδιά σου,
να φύγῃ ἀπὸ κοντὰ σου.
Κάνε τὸν ἀδιάφορο και πές της «άλλοῦ βρέχει»
ξοπίσω σου να τρέχῃ.
Πές μου λοιπὸν ή πονηρὸς, ή Έδης ή μαριόλες
οιτίς μας δέν είν' όλες ;

Μεταφράσεις Δημ. Στάη

Η ΖΗΛΕΙΑ

Του Λαυρεντίου τῶν Μεδίκων

Δέν ξεβρω ναῖν ἄλλα τῆς Έδὴμ βασίλεια,
παρὰ εκεί πὸν είν' ή αγαπή δίχως ζήλεια.
Όταν ή αγαπή δίχως ύποφια μείνῃ,
θάναι ή ζωή των έραστων ὄλο εδθύμια,
γλόκα ή καρδιά γεμάτη κ' εδφροσύνη

Μὰ τόσων παραπόνων σου, άχ ! ατρία
είνε αὐτῇ ή καταραμένη ζήλεια !
Θδταν πολὸ ή καρδιά φαιδῆ, εδχαριστημένη,
ἀφου ή αγαπή κάθε μον βουλή τελειάνει.
Μὰ πάντα με τηρεῖ θαρρὸ ή ψυχῇ θλιμμένη,
πὸ υὸς ραγίζει τὴν καρδιά, και πάσχει μόνῃ.
Αὐτὸ μ' άποκαρδιώνει, με γυμνώνει
ἀπὸ τὴν κάθε γλόκα, ὠ μαθῃ ζήλεια !
Μὰ έγω, καλέ μου έχω τόση εμπιστοσύνη
εις τὴν χαριτωμένη τῆς καρδιάς σου δυνόνια,
πὸν κάθε άχρεια ύποφια άπομακρύνει,
και ξεβρω πὼς ή αγαπή μας θά είν' αιώνια.
Καλέ μου, άς ζήσομε χωρίς διχόνοια,
κ' έγω δέν δυποτεδομαι τῇ ζήλεια.
Δέν μ' ερωτεύθης θάνατο για να με δώσῃς.
Έχεις καρδιά τόσο εδγενῇ, γι' αὐτὸ δέν μέλλεις
ποτέ τῇ σκλάβῃ τὴν πιστῇ σου να προδώσῃς,
και να τὴν ἀπελπίσῃς, ξεβρω, δέν τὸ θέλεις.
Θαρρὸ με τῇ γλυκείῃ μορφῇ σου μ' αναγγέλλεις,
πὼς εδθῶν θά ζῶω δίχως ζήλεια—
Δέν ξεβρω ἄλλα τῆς Έδὴμ βασίλεια.

Μετ. Γ. Βιζυηνῶ